

Cupcake yêu thương

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

Đó là một buổi chiều Thu mênh mang gió. Anh đứng trước mặt em, bảo: Mình chia tay đi em!

Em đã định níu kéo, nhưng không thể. Khi em nhìn vào đôi mắt anh, em biết mình mất anh thật rồi!

1.

Em đã khóc, vì một cuộc tình hai tháng.

Chính xác là hai tháng, hai ngày và mười hai giờ đồng hồ lẻ. Tính ra, anh và em đã yêu nhau đến trăm ngàn phút, nhưng chỉ mất có mười phút để xa nhau. Lúc anh quay đi, em đã vội vã níu tay anh lại : ” Đừng bỏ em!”

Nhưng... Mắt anh nhìn xa xăm.

Và tay anh thì lạnh lắm!

Anh lặng lẽ rút tay khỏi em, bước nhanh về phía trước. Ráng chiều đỏ quạch như màu gạch mới nung. Bất giác, em vỡ òa trong mớ cảm xúc hỗn độn.

Đâu đây, em nghe thấy văng vẳng tiếng Bùi Anh Tuấn..

Người yêu ơi, đừng đi

Xin em hãy một lần nhìn lại phía sau...

Nước mắt rơi. Lòng đau. Tim chảy máu.

Lần đầu tiên, em thấy mình lê lết trong thứ cảm xúc lộn xộn về anh.

2.

Những bức ảnh facebook.

Anh công khai relationship với Thanh - một cô nàng cùng lớp. Ngay ngày đầu công bố, anh để avatar là hình anh cùng Thanh chụm đầu ăn chung một ly kem mát lạnh. Dòng caption khiến tim em tan nát :“Kem với em yêu thật là ngon <3”

Lập tức, em đổi avatar. Từ ảnh em và anh trên trời đôi lộng gió thành ảnh em đứng cô độc một mình nơi góc tối bé nhỏ. Chú thích từ em ngắn gọn : ” Now, only me here!”

Bạn bè em hỏi thăm tới tấp. Trong ba phút, số comment tăng đến vài chục

Nhưng chẳng có anh!

Rồi em thấy mình thật ngốc. Anh đăng thêm một ảnh anh và Thanh nắm tay nhau trong nắng chiều rực rỡ. Em cứ thế thần người, vô thức bấm block nick anh. Em thấy em hết như trẻ nhỏ, cố gắng giành lại món đồ chơi chẳng thuộc về mình nữa.

Thật dại, cũng thật hâm. Tại sao em cứ nghĩ về anh? Tại sao em vẫn cứ khóc khi bóng anh lướt qua trong đầu? Giá mà em đủ can đảm, để thực sự loại bỏ anh ra khỏi cuộc sống.

3.

Chàng trai tháng 12

Em gặp Minh vào một chiều cuối tháng 12. Khi ấy, sân trường ngập gió. Minh đứng dựa vào bảng tin, ung dung nghe nhạc trong chiếc mp3 nhỏ nhỏ. Trong khoảnh khắc, em cứ ngỡ mình đã nhìn thấy anh.

- Hiếu!

- Gì cơ??

Nghe em hỏi, Minh ngạc nhiên bỏ tai nghe ra, và nhìn em chăm chú.

- Có phải là anh đó không? Có phải là Hiếu không??

Em hoang mang. Mắt em mở to ngơ ngác. Minh nhìn em, mỉm cười nhẹ nhàng.

- Không, tớ là Nhật Minh, học sinh A1k68. Không phải là Hiếu của cậu!

Tự nhiên, không hiểu sao em òa khóc. Minh cuống quýt rút khăn giấy ra từ ba lô, lau má cho em.

- Này này, đừng có khóc mà!

Em sụt sịt. Rồi rất bất ngờ, em nắm lấy tay áo Minh, đưa lên chùi nước mắt. Minh nhìn em ngỡ ngàng. Và rồi rất nhanh, cậu ấy nửa đùa nửa thật, đưa em thêm khăn giấy.

- Đây, đừng có xì mũi ra áo tớ nhé!

Hốt nhiên, em thấy lòng mình chẳng còn chênh vênh.

4. Cupcake made by Minh

Sau lần ấy, em và Minh tự nhiên thân thiết. Bọn em “tình cờ” gặp nhau ở thư viện, nhà sách, và lan can tầng bốn tràn ngập gió nắng. Minh thuộc tuýp con trai dịu dàng và rất chừng mực. Em thích nói chuyện với Minh. Em có thể buồn với Minh mọi thứ trên đời. Minh luôn lắng nghe, chỉ mỉm cười. Lạ một nỗi, mỗi khi thấy em buồn, bạn ấy đều đưa cho em một cái bánh Cupcake

- Ăn ngọt cho đỡ buồn, vậy thôi!

Minh giải thích đơn giản. Cupcake cậu ấy tự làm, ngon miễn chê và đẹp thì khỏi nói. Minh bảo, đây là khiếu thẩm mỹ tự nhiên của con trai.

Buồn cười thật, mỗi khi gặp Minh, em thấy hình như em đã quên anh! Vì mùi cupcake ngọt ngào? Hay vì mùi Lavender tỏa ra từ người cậu ấy?

Em hay kể cho Minh về anh. Lúc nào Minh cũng gật gù, ra vẻ rất hiểu.

- Vẫn còn sâu lắm! - Em thở dài

- Hử?

- Tình yêu ấy! Tớ vẫn yêu Hiếu nhiều, thật! - Em bảo - Ngày xưa Hiếu cũng hay mua bánh cho tớ, nhưng mà là donut cơ!

- Thế donut đấy có ngon bằng cupcake tớ làm không? - Minh hờn mát

- Chắc là hơn đấy! - Em chép miệng

Mình đứng dậy, bước nhanh. Hình như... Em đọc trong mắt Minh nỗi buồn thoáng thoáng. Đây là lần đầu tiên, Minh giận em!

5. Cafe Muun, em và Minh

Minh thích đi cafe, cũng thích ngồi hàng giờ đọc truyện và nghe Passion. Em hay đi cùng cậu ấy đến Muun, ngồi lặng lẽ nhìn Minh đọc sách, thỉnh thoảng lại lôi điện thoại ra chụp trộm. Minh biết, chỉ cười!

Mặt Minh gầy gầy, trông ăn ảnh lắm!. Buổi tối, em cứ ngắm ảnh cậu ấy trong album, rồi chẳng hiểu sao, tự nhiên đặt làm ảnh nền điện thoại.

Bất giác, em thấy có cái gì đó rất nhẹ, len dần dần vào tim em. Khe khẽ..

Đó là một buổi sáng đầu Xuân mưa rơi lất phất.

- Này Minh! Tổ vừa nhận được tin nhắn của Hiếu tối qua!

Em đang đưa trên chiếc ghế dài, vừa hút trà sữa vừa kể

- Ai?

- Hiếu! Người yêu cũ ấy!

- Thì sao?

- Anh ấy bảo tổ quay lại!

- Và?

- Tổ bảo cho tổ thời gian suy nghĩ! - Em thở dài - Thực sự tổ đã chờ đợi giờ phút này lâu lắm. Tổ tưởng tổ sẽ rất vui. Nhưng thực ra, bây giờ tổ thấy mình chông chênh đến lạ!

- Cậu còn yêu anh ta không? - Minh đột ngột rời khỏi trang sách, hỏi em

- Tổ không biết! - Em thành thật - Tổ cảm thấy băn khoăn! Cảm xúc của tổ bây giờ hỗn độn lắm, chẳng biết sao nữa!

Minh im lặng. Được vài phút, cậu ấy mở ba lô, lôi ra một con lật đật nho nhỏ.

Cậu ấy thả con lật đật xuống mặt bàn gỗ. “Cạch” một tiếng. Con lật đật ngã, rồi lại bật dậy. Minh cứ đẩy nó ngã, thì nó lại đứng dậy, mấy chục lần.

- Con lật đật này.... Cậu có làm nó ngã mãi được không?

- Không!

- Tớ thấy nó giống cậu. Cứ ngã đau, rồi tự khắc sẽ đứng dậy được. Cậu ngã, là bởi điểm tựa của cậu quá mong manh. Nhưng nếu thực sự cậu muốn đứng thật vững, và không ngã nữa, thì phải tìm một điểm tựa mới, không phải anh ta!

- Thế là ai?

- Tớ chẳng hạn!

Em thề, lúc đó em thấy má Minh ửng đỏ, mà một thoáng kì lạ diễn ra trong đôi mắt em ả như nước hồ mùa thu. Minh nhìn em thật lâu, rồi đứng dậy, đi thật nhanh như trốn chạy.

6. Cafe Muun. Tớ thích cậu!

Cả đêm, em cứ thao thức mãi. Về Minh, và về con lật đật. Tự nhiên em thấy bóng anh mờ mịt, và một hình dáng khác nắm lấy tay em. Trong cơn mê, em thấy nụ cười hiền của Minh ở hình bóng dịu dàng đó.

Chiều cuối xuân nắng nhẹ. Minh hẹn em ra Muun. Em đến sớm 15 phút, ngồi đợi cậu ấy như đợi một điều kì diệu.

- Em!

Một giọng nói vui vẻ cất lên. Em ngẩng đầu : Là anh!

- Anh đến đây làm gì?

- Anh thấy em, nên rẽ vào thôi!

- Có liên quan không anh?

Em nghe rõ trong giọng mình sự khó chịu. Anh bất ngờ, nhưng cũng vui vẻ.

- Em đã suy nghĩ về tin nhắn của anh chưa? Anh thật hy vọng, rằng mình có thể quay lại như lúc trước!

Anh nhìn em. Trong phút chốc, em đã đắm mình trong mắt anh - màu cà phê nhạt ngàn. Nhưng đột nhiên, hình ảnh Minh và con lật đật lại hiện lên trong

tâm trí. Em thở sâu, và nghe thấy tiếng mình vang lên quả quyết.

- Em xin lỗi! Em có người yêu rồi! Bạn ấy tên là Minh, và anh ạ, em thấy lòng mình bình yên khi bên bạn ấy! Em nghĩ em đã chọn Minh, không phải là anh!

Anh ngạc nhiên, và cả sửng sồ. Anh vội quay đi, ném cho em tia nhìn hằn học.

Đợi anh đi khuất, em thở phào quay lại. Bất ngờ, Minh đứng sau em từ bao giờ.

- Nói dối! - Cậu ấy thầm thì

- Gì cơ??

- Chuyện cậu nói cậu yêu tớ! Nói dối!

Em sửng người, năm giây. Hơi run. Và em hít một hơi thật sâu. Em thấy em cười.

- Nếu là thật thì sao?

Một thoáng im lặng. Rồi rất nhanh, Minh cũng mỉm cười, đưa em cái hộp nhỏ.

- Mở ra đi!

Em mở to mắt, rồi cũng cầm cái hộp. Là cupcake made by Minh!

Năm cái bánh, năm chữ.

” Will you be my love?”

Thảo Little